

O sărbătorită —

ELENA DELEANU

La s'îrșitul lunii mai, oamenii de teatru au sărbătorit pe unul dintre cei mai prețuși membri al breslei — Elena Deleanu. Dublă aniversare: directoarea Teatrului Giulești a împlinit 60 de ani, dintre care 30 consacrați teatrului. Momentul a fost marcat la Comitetul de cultură și educație socialistă al Municipiului București, în prezența conducerii Consiliului popular municipal ca și la Asociația oamenilor de artă din instituțiile teatrale și muzicale.

Felicitînd-o, la rîndul nostru, am rugat-o să acorde reporterului tradiționalele „5 minute”. Dar Elenei Deleanu nu-i plac interviurile festive și evită, cu o modestie vecină cu timiditatea, prim-planul. Discret, dar hotărît, ea călăuzește convorbirea către problemele teatrului pe care-l conduce și de care și-a legat fiecare zi de muncă, de-a lungul atîtor ani. Întrebăm, deci :

— Care este trăsătura distinctivă a colectivului Teatrului Giulești ? Ce calități v-ați străduit să cultivați, ce credeți că n-ar trebui cu nici un chip să se piardă ?

— Cred că avem o echipă, o formație actoricească omogenă, însușită de același ideal. Vibrăm la unison pentru fiecare reprezentație, ne socotim implicați în fiecare act artistic al teatrului. Această calitate, iscată din seriozitate profesională, aș vrea să dăinuie în Teatrul Giuleștii.

— Cum s-a format spectatorul giuleștean ?

— Ne-am format reciproc. Dacă se va scrie istoria acestui teatru, se va scrie în primul rînd despre cei care l-au înălțat — giuleștenii. Dintre cei care au pus cărămidă peste cărămidă, unii, deși oameni în vîrstă, s-au interesat, cînd am terminat reparațiile clădirii, de temeinicia lor. Teatrul s-a născut din dragostea oamenilor de aici pentru artă. N-am uitat niciodată asta. Cu ani în urmă, pe cînd erau copii, veneau la Cenușăreasa. Acum, vin, cu copiii lor de mină, la Cocoșelul neascultător.

— Giuleștii a fost și a rămas un teatru „de cartier” ?

— Toate teatrele sînt „de cartier”, în sens geografic. Esențialul trebuie căutat în forța colectivului artistic. Nu greșim decît dacă uităm pentru cine facem spectacolul, dacă uităm de public. Sub aparența eclectismului, noi avem un reper-toriu complex, de la piesa pentru copii, la Shakespeare. Am preluat și sala „Majestic”. Care-i sala „de cartier” și care, sala „de centru” ?

— Echipa a nutrit o ambiție artistică anume ?

— Am dorit să contribuim la progresul dramaturgiei românești. Probabil că am și greșit, uneori, în alegere, dar, cînd punem în scenă o piesă, credem în ea. Ne mindrim: cu debutul bucureștean al lui D. R. Popescu, Mircea Radu Iacoban, Iosif Naghia. Un statornic prieten ne este Paul Everac. Am revalorificat, printre primii, dramaturgia interbelică : Efîmiu, Mușatescu...

— Sintezi o directoare fericită, Elena Deleanu ?

— Am o natură fericită, mă bucur cînd alții au succes ; sînt un bun spectator de teatru. Cred că a fi director de teatru nu este o funcție, ci o profesie, care se învață pornind de la iubirea pentru teatru. Am avut în viață marea șansă de a lucra într-un domeniu care pretinde și naște devoțiune — teatrul. Cred că am înțeles rostul și importanța lui în viața oamenilor. Noi, veteranii — Traian Dănceanu, Costel Gheorghiu, Simion Negrilă, Stelian Cărbunaru — lucrăm într-o trupă care trăiește, pînă la incandescență, pasiunea meseriei. Preocuparea noastră este de a perpetua această dăruire, asigurînd schimbul. Cînd mă așez într-un fotoliu la „Casandra”, resimt, de fiecare dată, emoția celui care asistă, poate, la afirmarea unui artist de mîine. În teatrul nostru, de la maestrul Șahighian la Alexa Visarion (nu i-am uitat pe Horea Popescu și pe Cernescu), rezizorii excepționali au semnat spectacole antologice.

Istoria Giuleștiului se scrie în continuare. De la mașinist la director, gongul fiecărei seri trezește emoția debutului. Sentimentul nostru, al tuturor, este că munca noastră e utilă, necesară ; de aceea, muncim cu plăcere.

— Vă mulțumesc.

Ionuț Niculescu